

ността“ в символизирането, т.е. поделим ли типовете символизиране (може би по-уместен термин, отколкото типове символи) на „зародишно“, „възхождащо-пълноценно“ и „упадащо, схематично-постулативно“, да видим кога се появяват и сменят в поезията на Яворов, как е възможно да се смесят и разграничат в рамките само на един текст на поета, бихме постигнали наистина съществен резултат. Навярно ще успеем да докажем, че тези типове символизиране не са с уникален характер, а са *универсални*. Поезията на Яворов обаче предоставя изключителна възможност за открояването им. Това е така, защото след 1905–1906 г. характерната за Яворов реминисцентност преминава във все по-оголваща се *метапоетичност*. (Разбира се, това е само една от развойните тенденции в късната лирика на поета и в този смисъл съвсем не искаме да говорим за абсолютна метапоетичност у Яворов. Поезията е толкова „разноизказов“, че словото му винаги преминава през повече от една тенденция.) 3) успеем ли да изведем типовете символизиране по протежение на цялата Яворова поезия, съответно може да отбележим и каква символична употреба възнамерява да наложи *авторът* в антологията „Подир сенките на облаците“. Не този е обаче третият съществен резултат, а *задействането* на типовете символизиране в поетичния свят на Яворов. Става дума за експерименталното завъртане на Хегеловия кръг на символа. Макар и в съвсем друг, универсално естетически план, Хегел говори за символа или по-точно за процеса на символизиране като за кръговрат, където е възможно да се отчете „нулево“ начало на символа, след това засилване на символичното, ускорено възвишаване на символиката (достигане най-високата точка на кръга), след което започва спускането надолу – към алегорията, схемата, аполога, олицетворението до повторното забиване в „нулевата“ точка, до разрушеното символично. А после започва ново превъртане на кръга, набиране на нова инерция, повторно ускорение на процеса, повторно кулминиране, нов